

Nu har jo den højtærede Landbrugsminister i sin Fremsettelsestale udtalt noget i Retning af, at man kunde have forlangt af Skibsfarten, at den i det kommende Kornlovsaar skulde bære en vis Udgift, 20 Mill. Kr. eller saa. Jeg forstaaar egentlig ikke rigtig, med hvilken Ret man vil forlange en saadan Afgift, hvis det paagældende Erhverv ikke tjener forholdsvis saa meget, at man kunde forlange den Afgift. Nu tror jeg, hvad enhver, der følger med Skibsfarten, maa erkende, at de nuværende Fragter, som paa det nøjeste ligger paa det samme Niveau som de Takster, som vi kom overens om med Hensyn til de Varer, der skulde sejles hjem til den billige Fragt, er Takster, der kun vil tillade en meget ringe Fortjeneste, og naar Forholdet er det, forstaaar jeg ikke rigtig, at det kan være berettiget af den højtærede Minister at forlange, at det paagældende Erhverv skal betale et vist Antal Millioner og, hvis det ikke vil, paa den ene eller anden Maade skal straffes — det var egentlig det, den højtærede Minister stillede i Udsigt. Det forekommer mig, at den Straf, man vil lægge paa det, er fuldkommen urimelig, for for det Kornaar, hvori man er, har man en Fragtoverenskomst, og i det Aar har følgende Skibsfarten bidraget til Statshusholdningen med et vist Beløb. Jeg vil gerne pege paa, at for Staten som saadan kan jeg ikke se, det kan være afgørende, om Skibsfarten bidrager specielt til Hjemførelsen af Landbrugsprodukter. Det afgørende maa være, hvor meget Skibsfarten i Almindelighed bidrager til Hjemførelse af Ting, der har Interesse for Staten, og i denne Forbindelse maa man dog ikke glemme Hjemførelsen af Kul. Landbrugsministeren har for mig i Dag oplyst, at Skibsfartens Bidrag hertil er 22 Mill. Kr. Den Særskat, som Skibsfarten har givet i det sidste Aar, har altsaa ikke været de 12 Mill. Kr., som er nævnt flere Gange her, men har været ca. 35 Mill. Kr. Vil man nu sige, at dersom den i det kommende Høstaar ikke giver visse Millioner, tager man dem som en Særskat, beskatter man i Virkeligheden ekstraordinært den Indtægt, den havde i det Høstaar, i hvilket den har leveret den billige Tonnage, og det er min sikre Tro, at Skibsfarten i den kommende Tid ikke vil faa store Indtægter. Naar man muligvis kan faa noget ud af en saadan Særbeskatning, ligger det i, at Skibsfarten i den Tid, hvortor der skal svares saadan Afgift, har haft en forholdsvis god Indtægt. Det, der stilles i Udsigt, er først en Særafgift efter Overenskomst, der-

næst den om jeg saa maa sige ordinære Særbeskatning af Selskaber og saa nu en ekstraordinær Særbeskatning. Nu ved jeg vel, at der er nogle, der vil mene, at store Indtægter kan man overhovedet aldrig beskattede nok. Jeg skulde dog i og for sig ikke mene, at Partiet Venstre skulde i særlig Grad være af den Opfattelse. Med Hensyn til Selskaber er der nu det Forhold, at de, der har den største Indtægt, beskattes med indtil 35 pCt. Dette er i første Omgang; Skibsfarten som saadan har altsaa svaret 35 Mill. Kr. som Særafgift. Hertil kommer saa Beskatningen af de Beløb, som udbetales i Dividende, der beskattes gennem Indtægten for den Mand, der faar Pengene. Det forekommer mig i Billighedens Navn at være noget meget yderligere at forøge denne Beskatning ved en Særbeskatning, og i særlig Grad, naar man ser hen til, at Foretagender, som dog i deres Karakter i mangt og meget er af tilsvarende Art, nemlig Andelsforetagender, aldeles ikke beskattes. Jeg tror heller ikke, det vil betale sig i Længden. Det er nemlig ret faa Selskaber, som vil komme til at bære de store Procenter, som de her skal betale. Følgen af en saadan Skattepolitik vil let blive, at de paagældende Selskaber opløser sig, og dette, vil jeg tro, vil være uheldigt skattemæssigt set og ogsaa for Erhvervet som saadant. Jeg vil derfor haabe, at de Lovforslag, Regeringen til sin Tid vil fremsætte om særlige Skatter, vil tage Billighedshensyn til Selskaberne, idet jeg ikke kan forstaa, det skulde være en særlig Forbrydelse at drive Virksomhed som Selskab.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Hedegaard: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning
vedtoges dette Forslag.

Anden Næstformand (Parkov): Dette Udvalg kan kun med Tingets Samtykke vælges i dette Møde, men hvis ingen gør Indsigelse derimod, betragter jeg Samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.